Melissa Moretti

Szenvedélyes szerelem

adamo books kiadó

Melissa Moretti

Szenvedélyes szerelem

Kiadó: Adamo Books Kft.
http://adamobooks.com
Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2020

ISBN: 978-963-453-694-9

Tartalomjegyzék

1. Úgy, mint máskor 4
2. Két férfi 34
3. Visszatalálni a világba 55
4. Hárman 84
5. Veszélyben 113
6. Összetartozás 146
7. Együtt 174

4. Hárman

Úgy elrepült az a pár nap, szinte észre sem vették. Hanna naponta kétszer ment be látogatni a fiút, Ronaldnak csak estefelé jutott erre ideje. Nem igyekezett megjátszani a zord atyát, sőt egyáltalán senkit és semmit nem játszott.

Bejött és rendszerint ott találta Hannát, utána együtt mentek el a fiútól. Artur sejtette, hogy már tényleg együtt vannak, ha nem is költöztek össze. Lehet, ebből most egy ideig nem lesz semmi, éppen miatta? A gyerek vegyes érzelmekkel figyelte a két felnőttet. Mert hát ez a legjobb szó - figyelte őket.

Még akkor is, ha éppen nem voltak nála, vele. Ilyenkor gondolatban követte őket. Nem tudta ugyan, milyen lehet egy rendőrkapitányság belülről - bármit is követett el eddig, éveinek igen alacsony száma miatt sohasem tartóztathatták le. így nem is vitték be oda. Hogy milyen egy rendőrkapitányság, azt csak homályosan sejtette. Néhány hajléktalan haver szórványos elbeszélései, elejtett mondatai alapján, no meg a néha tévében látott bűnügyi filmekből úgy képzelte, hogy a rendőrök - csupa egyenruhás! - egy nagy-nagy teremben üldögélnek, mindegyiknek van saját asztala és persze számítógépe. De persze egyikük sem szereti a gépet, naphosszat csak sikertelenül kísérleteznek, verik a klaviatúrát ehhez nem szokott nagy ujjaikkal és káromkodnak, hogy megint nem az jelent meg a képernyőn, amit oda akartak írni... Néha hoznak egy letartóztatottat, bilincsbe vert marcona férfit sebhelyekkel az arcukon, vagy tetoválásokkal a karjukon. Más tulajdonképpen nem is történik az Artur-féle képzeletbeli kapitányságon. No és ez annyiban különbözött még a világ összes rendőrkapitányságától, hogy itt a főszerepet ketten játszották: Hanna és Ronald. Ők is meg-megjelentek a gyerek fantázia-színpadán, persze Ronald volt a főrendőr, Hanna a helyettese, az összes többi, jobbára arctalan rendőr meg a beosztottjuk. Néha aztán szirénázó autókba ültek és elrobogtak valahová rablókat, gyilkosokat fogni.

Artur nem igazán tudta elképzelni, hogy Hanna voltaképpen mit csinál ama komor falak között. Hallotta tőle, hogy ifjúságvédelmi - a szó alapján Artur olyannak látta az asszonyt, mint aki kivont pisztollyal áll kékre-zöldre vert anyák és gyerekeik előtt, fegyverét pedig imbolyogva fenyegetőző részegekre fogja... Ilyen részegeket ő is látott, nem volt nap, hogy ne kerültek volna a szeme elé. De ezek inkább békések voltak, szótlanul feküdtek a szétvágott dobozok hullámpapír-lemezein és úgy ittak. Nagy néha két ilyen részeg a folyóparton egymásnak esett. A romos házakban olykor éjszaka hallatszott hol innen, hol onnan egy-egy ilyen részeg páros üvöltő veszekedése, de az is elcsitult hamar. Álomba szenderültek ott, ahol a földre szédültek.

Olykor az igazi világ hangjai törtek be a kórházi szobába. Artur különben nagyon élvezte, hogy saját szobája van. Még sohasem élhetett egyedül négy fal között - illetve az utóbbi hónapokban, ott a romok között csakugyan volt egy külön „szobája". De annak nem volt ablaka, sem ajtaja, a szél besüvített, patkányok motoszkáltak és vinnyogtak minden éjjel, olykor gyanús alakok ődöngtek arrafelé...

Ez itt más volt. Meleg, biztonságos, volt ablak és ajtó is. A világ kívül rekedt. De azért olykor betört ide is. Például a szirénák hangja. Nem tudhatta, idefelé tartó mentőautó jön-e, vagy az utcán, a kórház előtt közömbösen elrohanó tűzoltók, rendőrök kocsija robog. De ezek a szirénák eszébe juttatták, hogy odakünn nem állt meg az élet. Hogy ezáltal idebent is múlik, és a kettő tulajdonképpen egy és ugyanaz az élet.

Az utolsó éstéjén, amikor Hanna már ott volt, de Ronald még nem érkezett meg, a gyerek egyszerűen kijelentette:

- A falra mászok ettől a... ettől a semmitől.
- A semmittevésre gondolsz? Arra, hogy itt tespedsz?

A gyerek élvezettel ismételgette az általa nyilván ritkán használt, régiesnek tetsző szavakat: „semmittevés", „tespedés". Aztán élénken bólogatott:

- Utálom, hogy nem mehetek sehová, nem csinálhatom, amit akarok. Ahhoz képest, hogy semmim sem tört el, már túl régóta tartanak itt!
- Holnap reggel hazaengednek - avatta be Hanna a nagy

titokba. Az előbb tudta meg az orvostól és ragyogó arccal jött ide.

- Hurrá! - kiáltotta Artur. Majd kissé megijedt a saját merészségétől, elhallgatott, aztán mivel nem történt semmi - a folyosóról sem rohantak be a nővérek - hát most már jóval halkabban, szinte suttogva folytatta: - Hurrá, hurrá...!

Hanna jót nevetett. Kellemes volt nézni a fiút. Aki most persze egy csöppet sem emlékeztetett arra a régi Arturra. Amilyen volt ott a diszkó előtt, aztán másnap a folyóparton. Akkor Hannának csakugyan megfordult a fejében, hogy le fog vele égni a belvárosban, hogy ilyen szakadt kölyökkel mégsem ülhet be a város egyik legelőkelőbb cukrászdájába.

Ez az Artur egy kis lord volt azokhoz a korábbi énjeihez és külsejéhez képest. Látszott, ha nincs az állandó feszültség... Hanna hirtelen úgy döntött, ezt meg is mondja neki:

- Tudod, milyen helyes kölyök vagy így? Tiszta fehérben különösen jól festesz a fekete hajaddal, Artur... mi is a másik neved? - megragadta az ágy végén lógó névtáblát. Valaha az ősidőkben lázlapok lógtak az ágyakon, de ma már ilyesmi nem történhet meg. A láz erőssége is szorosan védett, személyes adat, amit a beteg és orvosa mások szeme elöl elrejthetnek. De ott volt a névtábla, mert az meg kötelező. - Artur Wolinski.

A gyerek nem örült, hogy elhangzott a neve:

- Az éppen úgy nem én vagyok, mint az Artur. Wolinski, miféle név ez? Kit hívnak így?

- Téged, meg az apádat...

A gyerek akkorát legyintett az apja említésére, hogy Hanna jobbnak látta most egy ideig nem feszegetni ezt a rokoni szálat. A gyerek szétnézett, aztán a tekintete ismét rátalált Hanna szemére:

- Lehet, hogy jól festek fehérben. De hol járnék én így öltözve? Nem szoktam golfozni, se teniszezni. És vitorlás versenyeken is aránylag ritkán veszek részt.

Ezt jó viccnek, szellemes bemondásnak tartotta, ő maga mindenesetre jót mulatott rajta. Hanna sejtette, a gyerek abban a másik, „szakadt” életében, az utcán vagy a parkolókban, áruházi kerekes bevásárlókosarakban talált

hetilapokban és reklámkiadványokban láthatta, hogyan élnek a felső tízezer golfozóteniszező-vitorlázó tagjai. Innen tudhatta, hogy azok járnak folyton fehérben.

Ekkor Hanna észrevette, hogy azért itt többről is lehet szó. Mintha valami feszülne a gyerekben. És csakugyan feszült némi ellenkezés. A két ember már nem vette le egymásról a szemét. A szavak, akár a kardpengék, össze-összecsaptak, szétváltak, a vívók öles léptekkel keringtek egymás körül, miközben a szemük folyton a másik mozdulatait leste. Arra vártak, mit fog lépni a másik, hogy ahhoz igazítsák taktikájukat. Vagy jobb lett volna rögtön saját taktikával előállni, támadni és könyörtelenül támadni, letámadni az ellenfelet?

Aki lehet, nem is ellenfél, csak vetélytárs volt.

- Azt mondtad az imént, Artur, hogy nem tetszik neked a Wolinski név.
- Ismer egyetlen nagymenőt is, akinek efféle neve lenne? Egyetlen gyártulajdonost, cégvezetőt, nagy színészt vagy sportolót?
- Én ugyan nem - fakadt ki az asszony és akkor még mosolygott. - De az nem jelent semmit. Különösen a sportolók terén nem vagyok otthon. Az én kábeltévémen nem fizetek elő a sportcsatornára, Artur.

- Hát az nagy hiba vágta rá a gyerek kapásból, de látszott az arcán, hogy ez most nagyon is mellékes dolog számára. Hanna meg azt hitte, Artur rá akarja őt vezetni valamire. Kétségbeesetten figyelte a gyerek szemét, az agyában végigpergette az előző mondatokat. Vajon mire akar kilyukadni? Azt hitte, a név a kulcs.

Artur neve. Csak nem akar másik nevet, vagyis másik... családot? Felragyogott az arca:

- Van arra lehetőség, hogy megváltoztassuk a nevedet.
- Én szeretném megváltoztatni. Majd... egyszer - a gyerek észrevehette a csapdát. Hanna túlságosan is nagy lelkesedése azonnal gyanús lett számára. Most hát éberen figyelt, sőt lesett. Hanna ott ült tőle egy méterre, a kórházi szék a síkos padlón olykor elcsusszant. Az asszony sötét szeme, világos arca szép ellentétet képezett. A gyerek ezt is látta, de hát ő

még nem férfiszemmel nézte beszélgetőpartnerét. Hát kivárt. Hanna még nem látta, mi készül, ezért boldogan fújta tovább a maga nótáját:

- Az egyik lehetőség, hogy lesz egy gyámod, egy felnőtt, aki eljárhat a nevedben. Ő kérvényezi a hatóságtól a névváltoztatást.
- Ez érdekes mondta a gyerek, de olyan arccal, mint aki döglött patkányt lát. Hannát vitte tovább a lendülete:
- A másik lehetőség, hogy örökbe fogad valaki.
- Mármint engem?
- Hát persze. Akkor automatikusan felveheted az ő nevét. Elég, ha aláírsz egy papírt.
- Gyám nem is kell?
- Hiszen az lesz a gyámod, aki örökbe fogad téged. Ő lesz az új szülöd.

Artur ekkor lecsapott.

- Kösz, szülőkből már volt elég, egyik sem vált be.
- Majd beválik valamelyik! - kiáltotta Hanna. Kicsit túl hangosan, de hite szerint igen meggyőzően. Ám Artur csak gúnyosan mosolygott. A szája sarkában az a kicsiny, megvető és hitetlen mosoly egy pofon volt. A világnak szánta és valahol talán el is csattant. Már régebben. Nem most.
- Tizenkét éves vagyok - közölte a gyerek zordonan. - Még meddig kísérletezzek? Amíg felnövök?

- Hát utána már nem is lehet - most Hanna ment el a tréfák felé. - Képzeld, ha egyik felnőtt adoptálhatná a másikat, milyen vicces lenne!

Lehet, hogy ez vicces volt, de nem Artur Wolinski számára. A gyerek morcos arccal ült az ágyon. A takarón tartotta bekötözött jobbkezét. A szintén bekötözött lába félig kilátszott a takaró alól. Homlokán és a szeme alatt még ott éktelenkedtek a ragtapaszok, de mintha már tűnőben lettek volna azok a csúnya, kékzöld foltok és lila véraláfutások.

- Maga akar engem adoptálni - süvített Artur kardja és le is csapott. Hanna már nem ugorhatott el. Pillanatnyi döbbenete

késedelmet okozott. Mire védekezhetett volna, mire tagadhatott volna, eltelt az a pár másodperc, amely még hitelessé teheti a tagadást. Amikor még van értelme tiltakozni, azt kiáltani, hogy nem, dehogy...! De most ez a kis bizonytalanság egy pontot ért Arturnak.

Hanna taktikát változtatott.

- Megfordult a fejemben, de aztán beláttam, hogy jobb, ha mégsem.
- Szóval mégsem kellek magának?

Ez kegyetlen volt, és szemtelenül gúnyos. De Hanna látta a gyerek szemét és tudta, a kérdés nagyon is komoly volt. Ha most azt válaszolja neki, hogy *nem, te bizony nem kellesz nekem, Artur!* - akkor abból baj lehet.

De már mindenképpen elvesztette ezt a csörtét, hiába villogott még a pengéje. Artur, akár egy ókori gladiátor, már arra készült, hogy odaáll föléje, mellére teszi a lábát és szúrásra emeli diadalmas kardját...

De Hanna kisiklott a kezéből. Új összecsapást kezdett:

- Bár csak tizenkét éves vagy, ezt a dolgot te döntöd el.
- Nem kérhetek olyasmit, amit rajtam kívül senki sem akar. - Miért, hát akarod? Mégis akarod?

Itt és most Hanna győzött. Artur dühösen rágta az ajkát. Nem volt szép látvány, de Hanna tudta: most semmilyen mellékes, apró körülmény nem terelheti el a figyelmüket. Nem szólhat rá a gyerekre, hogy ne harapdálja az ajkát, ne rágja a körmét, ne vakarózzon, csak figyeljen! Éppen ezzel zökkentené ki öt, sőt ébresztene benne ellenszenvet maga iránt. Márpedig Hanna nem volt Artur ellensége és nem is akart annak látszani. Ahhoz, amit ő játszott, mindenáron szüksége volt Artur figyelmére, Azt kellett ébren tartania, akár egy nagy vita és haragot kiváltó mondatok árán is:

- Nem számít, mit akarok! - Artur dühös volt.
- Dehogynem számít. Igazából csak az számít. Senkit sem adoptálnak akarata ellenére.
- Azt mondta, maga is gondolt rá! - ujja vádlón mutatott Hanna mellére. Kard volt ez is, és bármikor éles, metsző pengévé változhatott, akár egy boszorkányregényben.
- Persze, nem is tagadom. De aztán az jutott eszembe: vajon be

lehet-e zárni a szelet egy kalitkába? Szabad-e egy oroszlánt vagy prérifarkast ketrecben tartani?

A példák nemesek voltak és szépek. Állatiak, éppen ezért emberiek. Artur szava elállt egy pillanatra és most Hanna mosolygott. Nem túl diadalmasan, igyekezett inkább joviális, szeretetreméltó benyomást kelteni. Ezt a menetet is ő nyerte. Artur kis híján a fogát csikorgatta, de nem adta fel, ez látszott rajta. A hozzá hasonlók sohasem adják fel - futott át Hanna fején a gondolat és ennek voltaképpen örült is. Hiszen Skorpió volt.

- Én lennék a szél?
- Igen Artur. Ide-oda szaladsz, nem tudni az egyik pillanatban, hol leszel és mit csinálsz a következőben.
- Én lennék a prérifarkas is?
- Vagyis ugyanolyan, mint a szél. Más törvényeknek engedelmeskedsz, saját célok felé vágtatsz. Mit érdekelnek téged más emberek? Hát nem mindegy, hogy azok mit akarnak? Csak az számít, hogy én, én, Artur Wolinski valahogy baj nélkül megússzam.

Artur csapdát szimatolt, de nem tudta, honnan várható. Hát inkább hallgatott. Hanna persze folytatta:

- Egy kis felelősség nem árthat. No és valamit már kéne kezdened magaddal, Artur Wolinski. Csak lötyögsz a világban, nem vagy senki, de nem azért nem vagy, mert csak tizenkét évet szedtél össze magadnak mindössze. Hanem azért, mert nem látok itt egyetlen ösvényt sem, amely a lábaid elől a jövőbe vezetne!

Ronald ekkor nyitott be. Megtorpant a küszöbön. A leginkább az döbbentette meg, hogy bár mindkét vitázó odapillantott az ajtónyitás zajára - nem reagáltak érkezésére. Ronald úgy érezhette magát, mintha láthatatlan lenne. Mintha be sem jött volna. A két vitázó már ismét egymás arcát, szemét nézte. Ronald lassan becsukta az ajtót és csak nézett. Volt mit néznie, hallania.

- Maga csak ne féltsen engem. Összeszedem magamat, amikor kimegyek ebből az átkozott kórházból!

- Hová mégy? Vissza a romok közé? Felveszed ismét a festői rongyaidat és büszkén bevonulsz egy olyan házba, amit két hét

múlva felrobbantanak? Utána hol fogsz lakni? Mindig olyan romok közt, amit hamarosan eltüntetnek a föld színéről? Közben szép lassan tizennégy leszel, meg tizenöt, meg tizenhat. Iskolába nem jársz, lemaradsz mindenről.

- Nem maradok le - makacs, de tartalmatlan szavak voltak ezek. Még ígéretnek sem jók. Hanna ekkor döntő rohamra szánta el magát, ami inkább látszott legázolásnak, a csata könyörtelen befejezésének:

- Eltengődsz így a világban, és mire jutsz? Semmire. Csak arra, hogy amint eléred a megfelelő kort, bizony odakerülsz a kapitányságra. Én már nem segíthetek majd, mert kinőttél az én korosztályomból. Fiatal felnőtt leszek, tudod, akiket már elvisznek mindenért. Kábszerért, lopásért, kocsi-feltörésért, garázdálkodásért... Ezer alkalom lesz majd az akkori romok és haverok között. Nem leszel, mert nem is lehetsz egy sima hajléktalan, aki elitta az eszét. Éppen az lesz a veszted, hogy van benned egy kis spiritusz. Okosabbnak hiszed majd magadat másoknál, szervezel valami jó kis „bulit”, aztán lebuksz és mehetsz előbb a javítóba, utána meg az igazi börtönbe. És ha csak egyetlen egyszer rád csuknak egy rácsos ajtót, akkor véged van, Artur Wolinski. Éppen azért, mert olyan akarsz lenni, mint a szél, az oroszlán vagy a prérifarkas.

Ronald kétségbeesetten kapkodta a fejét: prérifarkas meg szél...? Miről beszélnek ezek? Azt persze sejtette, hogy mi az alapvető téma. Csak a vadállatok meg a szél belekeverését nem foghatta fel. Jobbnak látta, ha egyelőre nem szól bele. Hanna szenvedélye valósággal izzott. Ronald még nem is látta őt ilyennek. Hanna ettől az erőtől, a benne lapuló és ki-kitörő szenvedélytől valósággal megszépült. Addig sem volt csúnya, de az arca most átszellemült és a férfi úgy érezte, a fekete hajkorona alól sütő szempárnak senki sem állhat ellent. Ő legalábbis nem lenne rá képes.

- Vagyis az kerül a rácsok mögé, aki szabadságra vágyik?

A szépen fogalmazott kérdés elárulta, hogy Artur, amikor még viszonylag normális körülmények között élt, elolvasott néhány könyvet. Csak az tud szépen beszélni, aki olvas. „Aki nem olvas, az bunkó” - látta egyszer Hanna a graffitit egy falon.

- Tudod jól, mire célzok. Aki kerüli a kötöttségeket, a munkát, a fegyelmet... Aki már fél családban lakni, az hamar elveszti a feje fölül a tetőt. És elindul szépen lefelé a lejtőn, amelynek a végén - akár egy nagy gödör alján - ott van a börtön. Tudod, felfelé jönni lentről sokkal nehezebb, mint amikor még fent van az ember, akkor úgy viselkedni, hogy ne csússzon le.

Ez egyszerű példának látszott. Arturt azonban nem győzte meg:

- Van magamhoz való eszem.
- Az kevés - jelentette ki Hanna mély meggyőződéssel. A gyerek megsértődött.
- Azt mondja, buta vagyok?
- Nem azt mondtam. Csak tizenkét éves vagy, két éve nem jársz iskolába és ha így folytatod, akkor semmihez sem fogsz érteni. Csak ahhoz, ami simán börtönbe visz majd. Az utcán élsz, lopod az ennivalót, a pénzt, a fémet. Minél ügyesebb vagy ezekben a dolgokban, annál hamarább fogsz lebukni. Mert hát éppen a hozzád hasonlóan ügyes kisfiúkat keresik a betörők meg a tolvajok. A betörő majd feltesz egy kis fürdőszobaablakba, amit a háziak a nyaralásra indulva nem csuktak be, mert egyfelől ugye a szellőzés, másfelől nincs az a betörő, aki azon beférne... A betörő nem is fér be, de a kistermetű haverja, a törpe segítője, aki csak tizenkét éves és amúgy sem nőtt nagyra... az be fog férni minden ilyen ablakon, öregem.

Artur most hallgatott. Ez is vesztes csörte volt. A hallgatása ért annyit, mintha most Hanna térdelne az ő mellén és a kegyelemdöfésre emelné a kardját. És az is megjött, persze a szavak éles pengéjével:

- A tolvajok hozzád hasonlókat küldenek a külföldi turisták közé. „Jaj, de helyes kis kölyök! Lefényképezhetlek?” Majd árulsz is valamit, persze csak falból. Képeslapot, hozzá bélyeget, apróbb emléktárgyakat... És miközben felmész a buszra, vagy a csoport közepén kínálgatod az árudat,

lenyúlod a turisták hitelkártyáit, amit aztán a felnőtt haverjaid villámgyorsan visznek is a bankautomatákhoz, meg vásárolni... No és ott vannak még a kábszeres dílerek. Nekik valóságos csemege egy ilyen kiskölyök, akinek van esze, mindig figyel és nem hagyja, hogy elkapják a zsaruk... De ha elkapják, az sem baj, hiszen kiskorú, azonnal el kell engedniök. Hiába viszik javítóba, onnan megszökik, és folytatja, míg ismét el nem fogják. Akkor már jobban vigyáznak rá, nem szökik meg, igaz? Ez az út vár rád is.

Artur a fejét rázta, eleinte erősen és határozottan. Ám a rázás lassan szelídült, csökkentek a fejmozdulatok. Végül a feje megtorpant a levegőben, sőt le is konyult egy kicsit.

Ronald elérkezettnek látta az időt, hogy végre ő is hallassa a hangját:

- Adoptálni kéne a fiút.

Nagyon csodálkozott, amikor egyszerre ketten förmedtek rá: - Csönd legyen, Ronald!

- Te ne szólj bele, Ronald!

Ronald értetlenül pislogott.

Másnap délelőtt Arturt kiengedték a kórházból.

Az orvos - ugyanaz volt, aki annakidején felvette - úgy fordult Hannához és Ronaldhoz, mintha Artur Wolinski szülei lennének. Artur közöttük feszengett. Míg a komoly, fehérköpenyes férfi közölte a gyerek „használati utasítását” a következő napokra. Hogyan kímélje magát, milyen mozdulatokat ne végezzen, mikor vehetik le az arcáról a tapaszokat és hogy mikor kell visszajönni kontrollra.

Ám Arturt nem az orvos zavarta, hanem - a ruhája.

- Hiszen ezek vadonatújak! - szörnyülködött. - Nadrág! Ing! Méretre... van mind! No és ez a dzseki sem volt még senkin!

- Nem tudom, hallottad-e már - kezdte Ronald és bizalmasan odahajolt a gyerekhez. - Állítólag az emberek nagy többsége tiszta és nem szakadt ruhákat visel. Ha nem hiszed, mindjárt megnézheted az utcákon ezt a rendkívül érdekes jelenséget.
- Csak nem képzelted, hogy a régi rongyaidat hozom be? - csodálkozott Hanna is. - Az ember nevű nagyvíztartalmú élőlény ilyent nem hord civilizált környezetben.

- De ez mégiscsak túlzás - morogta a gyerek és hitetlenül tapogatta az imént a kórházi szobában ráerőltetett ruhadarabokat. Ujjai alatt érezte, milyen puhák. Az orrához emelte a karját. A dzseki ujja valami szinte ismeretlen, távoli illatot árasztott. Szövetszaga volt, meg talán egy gyáré. Meg raktáré, ahol eddig volt. Egy boltban lóghatott fogason, és magába szívta a más, hasonlóan vadonatúj ruhák és anyagok illatát... - Hiszen rögtön bepiszkolódik!

- És akkor majd kitisztítják. Tudod, vannak erre a célra olyan intézmények, ahol ruhákat tisztítanak időről időre - Ronald nem tudott szabadulni ettől a gúnyos stílustól. De alapjában véve jóindulatú volt, ezt még Artur is érezte. A gyerek ott állt a kórház folyosóján. Az orvos már elment, indulhattak volna kifelé. De Artur még mindig a dzsekijét szagolgatta, az ingét morzsolta. Igazából csak ekkor döbbent rá, hogy a cipője is vadonatúj. Úgy meredt rá, mint aki kísértetet lát. Az előbb megrohanta őt ez a két felnőtt és mire tiltakozhatott volna, máris ráadtak mindent, amit egy zsákban hoztak.
- A cipő is új - közölte megfellebbezhetetlen ítéletként. Ez volt neheztelésének legfőbb oka, úgy látszik. Előrehajolt, hogy jobban lássa. Aztán visszadőlt hátrafelé, előbb a jobb, majd a bal lábát tolta előre. Így fentről kényelmesen szemügyre vehette a lábbeliket. Ronald már nyitotta a száját, de a gyerek - pedig nem is nézett rá - megelőzte:

- Tudom! Azt akarod mondani, hogy a város felnőtt és kiskorú lakosságának elsöprő többsége ilyen bőr-micsodákat hord az alsó végtagjain?

- Bármennyire is hihetetlen, így van - bólogatott Ronald és már majdnem nevetett. Nem fért a fejébe, Artur miért esett ilyen kétségbe? - Az emberek cipőt hordanak. Érted? Ci-pőt! Figyeld az ajkamat, neked külön elmondom még egyszer, mi is ez: ci- pő...!

- De miért kell nekem is?
- Mert te is ebben a városban laksz - jegyezte meg Hanna. Kicsit megkönnyebbült. Talán a gyerek csak nem áll neki itt a folyosón vetkőzni? Hogy aztán meztelenül érezze jól magát, mint valami Maugli? Vagy egy nagyvárosba beszabadult dél-amerikai indián?

Artúrt nem győzték meg:

- Fölösleges pénzkidobás - közölte ellentmondást nem tűrően, amikor már kijöttek a kórházból és a parkoló felé mentek. - Amint hazaérünk, felveszem a régi ruháimat meg azt a szakadt cipőt, ami ugyan két számmal nagyobb a lábamnál, de egykettőre belenövök.

Hanna arcán némi zavar látszott.

- Hát azt már aligha veszed fel, Artur Wolinski.

A gyerek eddig előttük ment, most sebesen megperdült, belenézett a nő sötét szemébe, aztán Ronaldhoz szólt:

- Te tudtál erről?

- Miről?

- Hogy elégette a ruháimat.

Ronald nem értette, honnan tudja a fiú, mi történt a ruháival. Hisz ő sem tudta, egyikük sem volt jelen akkor, amikor... Artur érezte, hogy Ronaldnak információhiánya van, hát magyarázóan megjegyezte:

- Lángok lobogtak a szemében, amikor a régi ruháimról beszélt.

Ronald színpadiasan átfogta Hanna derekát, magához húzta és úgy tett, mint aki nagyon közelről és nagyon mélyen belenéz a szemébe, majd elengedte:

- Én csak kicsi, de száguldó tűzoltóautókat láttam benne, tudod, olyan nagy létrákkal a tetejükön.

Artur nem állhatta meg, hogy ne nevessen. A két felnőtt rácsodálkozott és Hanna megjegyezte.

- Milyen helyes is vagy te, ha mosolyogsz. Miért nem látjuk ezt gyakrabban?

Artur vállat vont. A mosoly persze máris eltűnt az arcáról - de azért a szemében látták még a vidám szikrákat. Ronald szerzett nála egy jó pontot. Majd sóhajtott.

- Szerettem azt a ruhát.

- Hát ha te azt ruhának nevezed... Hanna elkezdte volna sorolni, miféle rongyokról volt szó. De Ronald figyelmeztető tekintete megállította. „Nem kell már annyit beszélni erről a ruháról, térjünk fölötte napirendre, hátha így majd a gyerek is elfelejti”, mondta a férfi szeme. És Hanna most örömmel engedelmeskedett Ronaldnak.

- Mit csinálunk délután? - kérdezte Hanna. Már megették az ebédet, ami Arturnak is láthatóan nagyon ízlett. De nem dicsérte meg egy szóval sem.
- Elmegyünk kerékpározni - így Ronald. - A nagy park nincs messze, ott lehet bringákat kölcsönözni minden méretben.

Artur lehajtott fejjel ült. Látszott még a fülén is, hogy valami nagyon foglalkoztatja. Ronald megesküdött volna rá, hogy fogaskerekek csikorgását hallja a kis fejből.

- Mi a baj, Wolinski úr?

- Nem tudok kerékpározni - vallotta be töredelmesen. Ronald vállat vont:

- No és? Majd megtanítlak. Két óra elég rá. Aztán, ha van egy kis egyensúlyérzéked, már tekerheted is.
- És ha elesem? Nem törhetem össze magamat... megint.

- Miért ne? Hiszen szépen belejöttél, lassan olyan leszel, mint egy profi kaszkadőr. Tulajdonképpen egészen jól állna az arcod másik felén is néhány friss ragtapasz... Az egyensúly kedvéért.

Végre a gyerek elnevette magát. Hanna szívébe pedig beköltözött a reménység.

Este ott sustorogtak az előszobában. Kilenc óra múlott. Artur már lefeküdt a nappaliban, a díványra.

- Na látod, hogy megtanult kerékpározni? Alig egy óra alatt, és egyszer sem esett le róla.

- Valóban ügyes gyerek - dicsérte a férfi is.

- Most menned kell. Ma sajnos nem maradhatsz itt - súgta a nő és búcsúcsókra nyújtotta a száját. Ronald ezt előbb elfogadta, csak utána válaszolt halkan:

- Szegény srác nem sokat aludna a mi hangoskodásunk közepette...

A nappali nyitott ajtaján át kiszólt a gyerek:

- Mindent hallok ám...!

- Túl nagyok a füleid, Artur Wolinski! - kiáltotta vissza az asszony és kiengedte Ronaldot.

Artur a félhomályos nappaliban letette fejét a párnára. Wolinski, Wolinski - meditált - ez csakugyan ronda egy név. Sokkal jobban hangzana egy másik. Egy szép név. Olyan

fehérruhás-név, futott még át a fején. Valami olyasmi, amit ha meghallanak az emberek rögtön a golfozók vagy a vitorlázók jutnak róla az eszükbe. Egy név, amely már az első pillanatban értésére adja mindenkinek, hogy aki viseli, az bizony nem akárki...

Aztán maga sem vette észre, amikor hirtelen elaludt.

Hétfő reggel következett. „Munkás hétköznap", szokta mondogatni Hanna. Persze leginkább csak önmagának, hiszen egyedül élt. Most, egyetlen hét leforgása alatt lett egy férfi az életében, sőt lett egy gyerek is. Tudta, még egyik sem biztos. Ronald nem a félje - házasságról eddig egyetlen szó sem esett köztük. Ugyanígy Artur sem az ő gyermeke és már soha nem is lehet a vérszerinti fia. Mégis itt van, ebben a lakásban él... De meddig?

Mielőtt Hanna elment otthonról, bement a nappaliba és közelebb húzott egy széket a heverőhöz. Csöndesen mozgott - hitte - mert hiszen Artur még aludt. A gyerek egyenletesen lélegzett. Hanna habozott, felébressze-e? Már arra is gondolt, hogy ír neki egy levelet csupa nagybetűvel. Sürgette az idő. És akkor Artur csukott szemmel megszólalt:

- Nem alszom ám. Mondjad.

A tegezés tehát itt is megszületett? Hanna arcára kicsiny mosolyt csalt ez a mondat.

- Most el kell mennem, dolgozni. Egész nap nem lesz itthon senki. Rajtad kívül. A reggelid ki van készítve a konyhában, a kis étkezőasztalon. Ebéd a hűtőben. Arra kérlek, na használd ki a helyzetet. Legutóbb elmentél szó nélkül, megértem, hisz akkor más volt a helyzet. De most még nem vagy egészséges, és gyógyszert is szedsz, és ... Szóval nagyon örülnék, ha este itt találnálak. Mindketten nagyon örülnénk.

Ez a „mindketten" azt jelentette - értette jól a fiú, - hogy Hanna este valószínűleg nem egyedül fog hazajönni. Artur csak félig nyitotta ki a szemét, akkor sem Hannát nézte, hanem a szőnyeg mintáit. Aztán nagy kegyesen kinyilatkoztatta:

- Egye fene, maradok. Nyugodtan menj el. Majd őrzöm a házat

- és ezt illusztrálandó, vakkantott is kettőt. Pontosan úgy, mint egy igazi kutya. Hanna nevetett, elmenőben az ágy mellett megborzolta a gyerek haját és könnyű szívvel vágott neki a napnak.

Artur már délelőtt ügyködni kezdett.

Felmérte az egész lakást. Előbb körbejárt, bement minden helyiségbe. Akkor még csak kívülről szemlélte meg a bútorokat, a helyiségeket, legfőképpen pedig a szekrényeket. Azután, amikor úgy érezte, már mindent tud róluk - kívülről - eljött a behatolás ideje.

Igazából eleinte csak azt akarta tudni: melyik szekrényt zárták be? Mert akkor abban lehet valami értékes vagy lapulhat benne valami, ami a legnagyobb létező titok... Artur régebben olvasott regényeket és látott filmeket. Mostanában nagyritkán megnéz egy-egy filmet. Főleg a plázákban, ahol vagy száz tévékészülék áll egymás mellett és mind ugyanazt mutatja...

Sorban ment. Kinyitott minden szekrényt és kihúzott minden fiókot. Egy pillanatig csodálkozva nézte Hanna fehérneműit, egy melltartót meg is tapogatott óvatosan. Mindent úgy hagyott. Avatatlan szem nem láthatta meg, hogy kis kezével, vékony ujjaival alája nyúlt a holmiknak. Kitapogatta, nincs-e ott is valami? Többnyire nem volt.

A konyhában nem sokat kutakodott, a fürdőszobába csak benézett. A hálóban mindent átkutatott. Lassan dolgozott, mert nem akarta, hogy kiderüljön a dolog. Ezért polcról polcra haladt a szekrényekben felül, alul pedig egyetlen fiókot sem hagyott kihúzatlanul, átkutatlanul.

Egyetlen dolgot talált csak, ami magában rejthetett valamit. Ki tudja, talán éppen a Legnagyobb Titkot? Egy nagyméretű színes fotó volt az, keretben. Az egyik szekrény fiókjában lapult. És ez arra mutatott, hogy a fotót valaki nagy hirtelen dobta be oda, majd megfeledkezett róla.

A fénykép egy kisfiút ábrázolt. Nem volt pufók, mint az ilyenek szoktak lenni. Sőt, inkább soványnak látszott. Sápadt volt és nagy szemű. A szeme nem olyan sötét, majdnem fekete, mint Hannának. Jóval világosabb és talán szőke volt a haja is - de ezt egy kötött sapka takarta. Volt valami idegenszerű a

gyerek vonásaiban, ami egyáltalán nem emlékeztetett Hannára. Márpedig akkor ez egy nagy titok! - döntött a gyerek. Miért őrizgeti az asszony egy idegen kisgyerek fényképét? Aki így szemre talán két éves lehet, vagy három?

Artur tovább kutatott, de már semmit sem talált. Semmi olyant, amit titoknak nevezhetett volna ki. Közben dél lett és megéhezett. Elhatározta, hogy ebéd után kimegy az erkélyre és alaposan megszemléli a környéket is. Ha már megígérte, hogy nem hagyja itt a lakást, hát legalább szeretne minél többet látni. Ki tudja, az erkélyről oldalirányban talán titokzatos, távoli, kék hegyeket is megpillanthat?

Csak késő délután találkozhattak végre - a kapitányság garázsában. Hanna érezte, hogy valami történt Ronalddal. Alighanem a munkája vagy a főnökei vették el a kedvét?

Így volt, de Ronald igazi rendőr volt. Még a szerelmének sem akart beszélni a munkájáról. Annak ellenére, hogy Hanna is a rendőrségen dolgozott. Úgy vélte: abból, hogy azonos testület tagjai, még nem okvetlenül következik, hogy meg kell osztaniok egymással a szolgálati titkokat is. Most viszont előállt egy olyan helyzet, hogy a férfi dühös volt. Kinek panaszkodhatott volna a felettesei szűk látókörére? Kinek öntötte volna ki a bánatát, hogy folyton csak akadályozzák a munkáját?

- Szia.
- Szia...!

Csak álltak egy pillanatig, nézték a másikat. A nagy épület alá vájt betonüreg szürke falai között, mesterséges fényekben. Néha egy-egy kiáltás szállt a garázs egyik végéből a másikba, motorok indultak robbanásszerű zajjal. Fék csikorgott, mások is mentek arra, valaki telefonált. Néha az egyik, addig rezzenéstelenül világító neoncső hunyorgott egyet. Hannának a garázsban sokszor volt olyan érzése, hogy

talán ezek a lámpák kommunikálnak egymással, vagy valamiféle titokzatos jeleket közvetítenek - valahová?

Tisztában voltak vele - ott lüktetett a sejtjeikben is - hogy az egész garázs be van kamerázva. Valakik a kapuőrségnél vagy ott ülnek a képernyők előtt, vagy nem. Soha nem lehet tudni. Lehet, a kamerákat nappal kikapcsolják, csak éjszaka működnek, vagy folyamatosan, de szinte soha nem néznek rájuk? Vagy filmre veszik az ott történő dolgokat és csak akkor nézik vissza, ha utólag kiderül, hogy valami történt?

Most persze nem törődtek vele. Nincs abban semmi, ha két kolléga a munka végeztével összefut a garázsban. És ki figyel arra, hogy beülnek egyikük kocsijába és elhajtanak? Lakhatnak éppenséggel egy környéken, vagy az egyiknek nincs itt az autója, vagy szolgálati ügyben mennek el valahová délután ötkor.

- Baj van - Hanna ezt nem kérdezte, állította. A férfi egy pillanatra elismerően nézett rá, az agyába villant: milyen nagy empatikus tehetsége van Hannának. Szinte érti, valamilyen lelki módon hallja az emberekből, mi zajlik bennük. Talán ezért is foglalkozik fiatalokkal, megnyomorítottakkal.

Ronald az első pillanatban tagadni akart. A fejét rázni, „á, nem, dehogy”-ot mondani, ahogyan a férfiak szokták. Legalábbis az igaziak. Vagy akik igazinak hiszik magukat. Mert hát mélyen gyökerezik még az a képzet, hogy a férfi maga oldja meg a bajait, nem kér hozzá segítséget mástól, még kevésbé egy nőtől. Akkor sem, ha az a nő az élete párja. Erről ugyan ők ketten még nem beszéltek, de a helyzet világos volt. Hanna segíteni akart akkor is, ha ezt még nem mondta ki. Nem kellett kimondania.

Ő is tudta, hogy a legtöbb férfit eleve így nevelték. Benne volt a levegőben, az egész gyermekkoruk úgy zajlott, hogy nekik keménynek kell lenniök - csak a lányok, csak a nők engedhetik meg maguknak, , hogy puhák legyenek. Ha elesik a lány, ölbe veszik, babusgatják, felszárítják könnyeit, és senki sem rója fel nekik, hogy esetleg ügyetlenek voltak. Ha egy fiú esik el, mindjárt beindul az ősi szöveg, akár az ázsiai vallási mantrázás: „Ne sírj, katonadolog” meg: „Nem vagy te kislány, a

fiúk nem sírnak minden apróságért...!” A lányok kezébe babát, a fiú kezébe kardot, puskát, játékpisztolyt. Ez a világ még sokáig ilyen primitív marad ő bosszankodott most Hanna is. Mert a másodperc töredéke alatt lezajlott benne mindez. Közben figyelte a férfi arcát. És máris tudta, mi a teendő: le kell ereszteni ezt a feszültséget. Ő a maga részéről mindent meg fog tenni, hogy ehhez lelki segítséget nyújtson.

- Ülj be és menjünk fel a hegyre.
- A gyerek otthon van, egyedül - emlékeztette józanul a férfi. De nem volt ez igazi tiltakozás, még kevésbé ellenállás és Hanna ezt is pontosan érezte. Kinyitotta Ronald kocsijának ajtaját, beszállt:
- Gyere, menjünk! Artur, ha még nem szökött el, otthon lesz fél órával később is.

- Szóval lehet, hogy nem vár meg minket? - Ronald csak azért tette fel a kérdést, hogy elterelje saját gondolatait. Hanna ezért nem is felelt rá. Kihajtottak a garázsból. Az asszony látta, hogy a férfi ugyan feszült és gondolatai szerteszét járnak, ám a vezetésre figyel és ügyel. Ez megnyugtatta a jövőre nézve.

A jövő, amiről még nem beszéltek... De hát olyan természetesnek, egyenesnek látszott az út. Egyelőre jó volt az, ami volt. Annyi, amennyi volt. Az olykor együtt töltött éjszakák, a szeretkezések. Hanna még sohasem érezte ennyire jól magát az ágyban, senkivel. Igaz, nem is voltak nagy tapasztalatai. A félje előtt volt egy-két futó kalandja, aztán éveken át csak a félje, és utána a nagy, a hatalmas, a fájó üresség tátongott. Most pedig, akár az éjszaka sötétjében a váratlanul és vakítóan fellángoló új csillag - itt van Ronald. Többre egyelőre nem vágyott az asszony.

A „hegy”, ahogyan a városban hívták, a legközelebbi csúcs volt. A hegy lába szinte belelógott a városba, az újgazdagok egyik felkapott lakhelye volt éppen mostanában. Egyre-másra emelték ott a villanegyedeket, de élelmes és főleg tehetős vállalkozók luxus lakóparkokat is építettek. így mielőtt felhajtottak volna a látványosan kanyargó szerpentinre, kétoldalt javában zajló építkezéseket csodálhattak meg.

Ám egyikük sem nézett oldalra. Nem érdekelte őket most semmi más. A férfi biztos kézzel vezette a kocsit, hamar

felértek a hegytetőre. Több kilátóteraszon álltak az emberek, japán turisták fényképezték az alant elterülő várost. Ők már sokszor látták, hát nem álltak meg itt. Valamivel odébb az éttermek és kávézók parkolói között választottak egyet. Csak amikor már kint ültek a teraszon - a nap fátyolfelhők mögött bujkált, de a május most is majdnem a nyarat idézte már - Hanna megkérdezte:

- Nos, mi van?

Kávét rendeltek. Hanna arccal a város felé ült, Ronald viszont csak öt látta. Ez elég is volt neki. Nem azért jöttek ide most, hogy a láthatárig futó utcákat, háztetők tengerét, parkok zöld foltjait csodálják. A férfi a fejét ingatta:

- Miért terheljelek a problémáimmal? Ahhoz ráadásul olyan dolgokat is el kellene mondanom neked, amelyek szolgálati titoknak számítanak.
- De mi gond lehet egy tiltott kereskedelemmel foglalkozó osztályon? - kérdezte Hanna. Az ördög benne bujkált és ezért most a szerelmével szemben is megengedett magának egy kis provokációt. - Megint több textilárut csempésztek be a kínai kereskedők? Vagy a vietnami papucsok öntötték el dömpingáruként a bazárokat? Netán szuper olcsó ecuadori banánszállítmány érkezett illegálisan valamelyik kikötőbe?

Ronald az asszonyra bámult. A pincérnő éppen hozta a két kávét, hát addig hallgatott. De látszott, forr benne az értetlenség. Amikor végre ismét ketten maradtak, kitört:

- Minden elismerésem a rendőri vezetésé! A kapitányságon belül is meg tudják őrizni a titkokat, ez nagyszerű!
- Miről beszélsz?
- Hát arról, hogy vagy tényleg jól titkolják a dolgokat a kapitányságon az erre illetékesek, vagy te vagy meglepően naiv. Persze az is lehet, hogy végzed a dolgodat évek óta és nem szoktál kérdezősködni afelől, mivel is foglalkoznak más osztályokon a kollégák...
- Inkább ez utóbbi - Hanna tényleg nem volt az a pletykálkodós típus és abszolút nem érdekelte, hogy melyik osztályon éppen mit csinálnak a kollégák. A legtöbb helyen nem is kellett volna kérdeznie, hisz ez világos volt. Ezt már az osztály neve is elárulta nemcsak házon belül, de még kívülállóknak is.

Senki számára nem lehetett titok, mi voltaképpen a közlekedési, az életvédelmi, vagy a gazdasági bűnözés elleni osztály feladata. A kábítószer-ellenesekről vagy éppen az övéről, az ifjúságvédelmiről nem is beszélve.

- Én is azt hiszem - Ronald hangja kissé melegebb lett, a szeme egy nagyon rövid pillanatra ránevetett a nőre. Mintha bocsánatot kéme iménti nyersességéért, de ezt nem öntötte szavakba. Inkább elgondolkozva folytatta: - Mivel kolléga vagy, előtted nem kell titkolnom. A „tiltott kereskedelem" egyedül és kizárólag... illegális fegyverkereskedelemre vonatkozik.

Hanna tényleg csak ekkor fogta fel, miről is van szó. Nézte a férfit, nyelt egyet:

- No, ezt tényleg nem hittem volna. De hiszen az veszélyes! Már úgy értem, a ti számotokra veszélyes munka.

- Éppen ez az - Ronald a kávéját kavargatta. Halkan beszélt, pedig a szomszéd asztaloknál nem ült senki. A főnökség nem igazán értékeli a munkánkat. Ráadásul az osztályt is egy olyan alak vezeti, aki nem törődik semmivel. Neki csak a karrierje fontos, de ezt nem tudással, szakértelemmel, eredményekkel építgeti, hanem személyi kapcsolatokkal. Idejének nagyobb része arra megy el, hogy a város vezetésében meg a rendőrségnél barátkozik össze olyan emberekkel, akik szerinte egyengethetik az útját.

Annak is vannak előnyei, ha a főnök nem törődik az osztállyal. Hiszen ez mutatja, hogy nem ért hozzá és nem is akar érteni. Ilyenkor az élelmes helyettes vezetők sokat tehetnek, szinte zavartalanul.

- Máshol talán, de nem a mi osztályunkon. Itt annyira azért itt van a főnök, hogy ne engedjen teret másoknak. Igyekszik nélkülözhetetlennek mutatkozni. Most is van egy ügy... - hirtelen elharapta.

Hanna tudta: itt és most nem szabad erősködnie. A világért sem szabad még kérdeznie sem, nemhogy erősködni,

kapacitálni, rávenni a férfit: beszéljen. Akkor kellemetlen nyom marad a tudatában. Ha akarja, majd elmondja. Ha nem, hát hallgasson róla.

Ugyanakkor furcsának tűnt, hogy feljöttek a hegyre, ahelyett, hogy hazamentek volna a rájuk váró gyerekhez, és most csak némán nézik majd egymást, fuldokolva a ki nem mondott szavak tengerében.

Végül is a férfi köztes megoldást választott. Mint oly sok száz millióan, ő sem tudott néma maradni asszonya előtt. Ugyanakkor - szintén százmilliók példáját követve - nem akarta megosztani vele az egész titkot Hiszen egykor fölesküdött azok megőrzésére. És valahol a lelke mélyén ott fészkelt a mérhetetlen aggodalom is. Jobb, ha szerelme nem tud mindenről, mert abból esetleg baja származhat.

- Tudod, Hanna, néhány apró ügyön dolgozunk az egész múlt évben. Mindig akadnak gyanús kis alakok, akik azt hiszik, hogy túljárhatnak az eszükön. Valahol vesznek száz pisztolyt vagy harminc gépkarabélyt és ide-oda mozgatják, raktározzák, ajánlgatják és a végén rendszerint el is adják valakinek. Kétfrontos harc ez. Az egyik oldalon a hazai bűnözők állnak, a másik, fontosabb arcvonal pedig az igazi nagy nemzetközi illegális fegyverkereskedelem. Ott vagyonok cserélnek gazdát hetek vagy napok, nagy néha akár órák alatt is. Őket figyeljük. Vannak beépített emberek és besúgók, figyeljük a banki összegek mozgását és nemegyszer magukat a kereskedőket is. Most... most is egy ilyen nagy eladásra készülnek páran. Ezt kéne megakadályoznunk, lecsapni rájuk a döntő pillanatban. De a közvetlen főnököm, akinek én vagyok a helyettese, tologatja az ügyet. Nem fordít rá kellő figyelmet, de ami még rosszabb, azt sem engedi, hogy mi végezzük a dolgunkat. Oly módon rendezi át a szolgálati beosztásokat, az ügyeleteket, hogy csak a kis halak megfigyelésére marad időnk, emberünk és energiánk, ezek a nagyok meg közben élik világukat anélkül, hogy biztos információink lennének arról, mit is terveznek éppen.

Hanna ehhez nem szólhatott hozzá. A kávéját kavargatta. Nézte Ronaldot. A belsejében ott remegett a féltés, amit nem

mutathatott ki. Most kezdte csak felfogni azt, amire az első héten sohasem gondolt. Hogy miképpen neki, úgy Ronaldnak is van egy másik élete. Az, amelyik ugyanabban az épületben zajlik, ahol az övé. Ronaldot az a másik élete is lefoglalja, de nagyon. És ha ott problémák vannak, akkor kettejük között is lehetnek, sőt biztosan lesznek is feszültségek. Erre majd vigyáznia kell, ha együtt élnek majd. Ha...

A férfi úgy nézett rá, mint aki segítséget, ötleteket vagy legalább véleményt vár - de ezt sem mondhatta ki. Egy férfi kérjen tanácsot egy nőtől? Hát igen, ilyen időket élünk, csak erre még nem minden férfi jött rá. A nők is tudnak okosak lenni, képesek segíteni, tanácsot adni, mi több, akár példát is mutatni.

Azután önmaga számára is váratlanul, Hanna mégis beszélni kezdett:

- Az egyetlen, amit tehetsz - szerintem - az, hogy kihasználod a helyzetet. Nem te provokáltad ki, nem is te akartad, semmit sem tettél azért, hogy a főnököd ilyen és ne másmilyen legyen. Ha viszont már így alakult és az az alak nem törődik az osztállyal, akkor te, a helyettese akár szép csöndben is átveheted a vezetést. Ismétlem anélkül, hogy észrevenné. A jogköreiden nem is kell nagyon túlterjeszkedned. Egy kolléganőm mesélte, hogy mielőtt idejöttem, valami hasonló történt egy másik osztályon. A főnök kifelé élt, nem az osztállyal foglalkozott. Ugyanaz az eset, mint nálatok. A helyettese hát szép lassan kézbe vette a szálakat. Amilyen bolond volt a főnök, még örült is, hogy ezt is, azt is kiveszi a kezéből ez az agilis helyettes, nem kell vele foglalkoznia. Pár hónap után már minden jól ment a főnök nélkül is, igaz, a helyettes addig éjjel-nappal bent volt és rengeteget dolgozott, ügyelt, intézkedett, parancsolt. Még be is adta á főnöknek, hogy neki biztosan vannak fontosabb dolgai is, ő majd átveszi az „apróbb ügyeket”, ezekkel ne törődjön... Az meg még örült is, hogy megszabadult a gondoktól. Ám a helyettes ezen idő alatt szépen kiépítette a maga állásait és egy napon derült égből mennykőcsapás: felsőbb ellenőrzés kezdődött az osztályon. Hogy ezt kívülről határozták-e el, vagy a terjengő pletykák hatására...? Én még azt is el tudom képzelni, hogy

maga a helyettes inspirálta a dolgot, önmagát nem exponálva... Hogy értesítette a felsőbbséget, az osztályon furcsa módon folynak az ügyek... és az ellenőrzés kénytelen volt megállapítani, hogy nem a főnök vezeti az osztályt, merthogy ő bűnös módon elhanyagolt minden munkát, hogy a helyettes vállán nyugszik a felelősség, a munka és minden terhet ő cipel egyedül... Ugye, nem kell mondanom, hogy ezt végül is értékelték és két héttel később a helyettes volt a főnök, az addigi vezetőt pedig úgy kirúgták, hogy talán még most is ballisztikus röppályán száll valahol a Föld körül...?

Jókedve ha lassan is, de kezdett átragadni a férfira. Már felderült az arca:

- Ezt tanácsolod?

- Félreértés ne legyen Hanna mutatóujja figyelmeztetően meredt a magasba, egyenesen az égbolt felé. - Én nem tanácsot adtam. Elmeséltem egy régi történetet, amely - ki tudja? - tán igaz sem volt... De megfontolásra érdemes történet volt, nem igaz?

Ronald értette, hogyne értette volna. És miközben már ismét lefelé autóztak a hegyről, az agyában egyre-másra megfogantak a sugallt gondolatok. Mire a városi utcák közé értek, már tudta is, hogy egyik vagy másik ügyben hogyan fog eljárni. És ezenközben egyre biztosabb volt abban is, hogy ha sikerül így kézbe vennie a dolgokat, akkor nem csak a kollégái lélegeznek fel, de még a folyamatban lévő ügyeket is jobban fogják intézni. Márpedig Ronald Gedros számára ez volt a legfontosabb.

Miután beküzdötték magukat a zárakkal teli bejárati ajtón, Arturt a díványon találták. Fegyelmezetten ült, szeme a tévé képernyőjén. Hanna annyira már ismerte a gyereket, hogy sejtse: itt valami készül. És csakugyan - a gyerek minden jel szerint szerepet játszott. Amikor a két felnőtt besorjázott a nappaliba, csak pár centire fordította el a fejét és kissé gépies, csikorgó hangon közölte:

- Jó es-tét, ked-ves Han-na. Jó es-tét, ked-ves Ro-nald.

Robotot alakított most, talán valamelyik imént látott rajzfilm hatására? Merthogy az egyik gyerekcsatornát nézte. De ujjai

között ott volt a távirányító, vagyis addig alighanem ide-oda ugrált a csatornák között. Az is lehet, valami sokkal komolyabbat nézett eddig és csak a zárak kattogása tudatosította benne, hogy jönnek az „öregek”, hát átváltott egy neki szánt csatornára.

- Jó es-tét, ked-ves Ar-tur - Hanna azonnal vette a lapot. Ronaldot meglepte a dolog. Nem volt az a gyermekded alkat, aki ilyenkor azonnal át tud váltani. Hát most tanácstalanul állt egy kicsit. Hanna viszont elemében volt: - Mi-kor o-la-joz-ták u-tol- já-ra a hang-kép-ző-jét? Ki-csit nyi-ko-rog, ked-ves Ar-tur...

Artur jókedvűen nevetett. Ez igen! Ez tetszett neki. Ki is mondta, méghozzá normálisan, mert a robot-szerepet rögtön elvetette. Felpattant a fotelből. Egy neki túl nagy fürdőköpenyt viselt, zoknis lábán nem volt papucs vagy cipő. Fekete haja most is olyan borzas, mint mindig. Nagy meglepetésre először nem Hannához, hanem a férfihoz szaladt:

- Szia, Ronald!
- Szia. Szóval nem vagy már robot?

- Robotnak lenni unalmas - jelentette ki a gyerek megfellebbezhetetlen hangnemben, közben a szeme nevetett.

- Meg egyedül lenni is unalmas.
- Hát az biztos, nem annyira érdekes, mint az utcán - vélte Hanna. A gyerek egy pillanatra megérintette Hanna karját. Ez volt az üdvözlése. A világért sem nyújtott volna kezet, ezt biztosan olyan „öreges”, felnőttes dolognak tartotta. Egy kicsit még cikázott a lakásban, közben egyszer majdnem elbotlott a fürdőköpeny. szélében. Hanna és Ronald ezt látva összenéztek és szinte egyszerre mondták:

- Venni kell neki...

- ...egyet az ő méretében.

A gyerek ezt nem hallotta. Rohangált még, alig sántított már a lábára. Láthatóan túl sok energia szorult belé a kórházi napok alatt. Végre megtorpant előttük:

- Hát sohasem eszünk? - kérdezte.

- Dehogynem. Mindjárt összeütök valamit két éhes férfinak - mondta Hanna és boldogan sietett a konyhába. „Istenem, ha ezt valaki két héttel ezelőtt mondja nekem! Hogy az örökös

egyedüllét helyett egy férfi és egy gyerek gondja szakad a nyakamba...” És egy csöppet sem nézett ki úgy, mint akinek gondjai vannak. Boldogan repdesett a konyhában, mikrót kinyitni, ételt betenni, mikrót bekapcsolni. Terítőt, tányérokat, evőeszközt az asztalra... Poharakat és üdítőt is. Milyen jó, hogy míg Artur kórházban volt, feltöltötte a hűtőt. Hiszen abban reménykedett, hogy a gyereket ide hozhatja. Maga sem tudta, miért akarta ennyire. Akkor még nem tudta.

Most azonban már nem voltak kétségei. Az elmúlt években kiszáradt kóró voltam - kiszáradt kóró voltam, ismételgette, akár egy imát. Senki sem törődött velem és talán én sem törődtem magammal ami még rosszabb. Valahol persze ott buzgott bennem a rejtett optimizmust lesz még nekem is valakim... Férfi, család? Lesz család is. Előbb kell a férfi, aztán jöhetnek a gyerekek. Sajátok is.

És mi lesz Arturral? Ez volt a fájó pont, amire most nem akart gondolni. Hiszen még egy kutyakölyköt sem lehet befogadni „büntetlenül”. Felelősség kell mindenhez. Nem lehet a kiskutyát hol ide, hol oda vinni, másoknál hagyni. Ki tudja, hogyan fognak bánni vele, és ha már hozzászokik, hogyan lehet szíved ahhoz, hogy másnak vidd el, add tovább? Hát senki sem gondol a kutya lelkére?

És akkor az csak egy kutya, nem is ember - gondolta tovább az asszony. Nem egy csecsemő, amelyik még semmit sem tud a világról, kötődést se nagyon érezhet, akinek ily módon aztán eleinte tényleg mindegy, hogy kivel van. Artur meg tizenkét éves, gondolkodó ember. Vajon kihez kötődhetne az életben? A részeges apjához, vagy az anyjához? Egyiket sem ismerte igazán, nem is akarta, nem szerette őket. Rosszul bántak vele. Ha valaki kínoz egy állatot, elveszik tőle, öt pedig megbüntetik. Ha gyötör egy gyereket, akkor ugyanezt kell vele tenni. Nem család az olyan!

Ronald elküldte a fiút, mosson kezet. Aztán bejött a konyhába, megtorpant a küszöbön. Különös kifejezés volt az arcán, miközben ott állt és nézte a terített asztal körül sürgölődő nőt. Hanna is érezte ugyanazt a hangulatot. De ő ki is merte mondani:

- Egyszer már volt ilyen mindkettőnknek, igaz?

Ronald csak bólintott. Házasság, közös élet, válás. Volt és elmúlt. Most majd... ismétlődik? Hanna is erre gondolt, de ennek kimondására nem vállalkozott.

Jött Artur, szokás szerint sebbel-lobbal. Ügyesen elcsúszott Ronald mellett a küszöbön. Valósággal berobbant a konyhába. Már elég ügyesen feltartotta maga előtt a sok számmal nagyobb fürdőköpeny szélét, akár a pár száz évvel korábbi hölgyek a földig érő szoknyájukat, ha lépcső került eléjük.

- Én hol ülök?
- Ahol akarsz.
- Ezt választom, szemben az ablakkal. Akkor ugye mindig ez lesz a helyem?

Hanna csak bólintott, valami elszorította a torkát. Nem tudott volna most őszintén, igazán felelni a kérdésre. Szerencsére Artur nem is vette észre a dolgot. Csevegett, csacsogott. Valamikori szófukarságáról most derült ki, hogy akkoriban csak álca volt. Amíg nem érzi magát biztosnak valakivel szemben, addig nem nagyon adja ki magát. De most lehullottak ezek a béklyók. Ronald is felderült, végre nem gondolt a hivatali ostobaságokra, nehézségekre. Ültek hárman egy hatalmas pizza körül és nevettek, nevettek. A legtöbb humor persze Artúrból fakadt, aki sokat marháskodott, tréfálkozott. A tenger gyümölcseit egyenként elővette, kitette a tányérja szélére. Ronaldnak mindegyikről kiselőadást kellett rögtönöznie. Például elmondta, hogy a kagyló a héjában él, kis résen át szűri az áramló vizet, abból szedi ki a táplálékát. Artur ezt úgy kommentálta, hogy a kagyló meglehetősen félénk állat lehet, ráadásul szégyellős, mert nem mer kibújni kagyló-ruhájából. Majd azt kezdte feszegetni, milyen érdekes lenne egy víz alatti sztriptíz, ahol a kagyló-állatok például kibújnának a héjukból és hastáncot lejtenének... A kis polipokról is elbeszélgettek egy ideig. Hanna már régen befejezte az evést, hátradőlve figyelte őket.

Mosolygott. A fájdalom maga volt az emlékezés - hát igyekezett nem emlékezni. Ült ő már egy férfival és egy gyerekkel az asztal körül. Nem itt, nem ebben a lakásban.

Ronald vacsora után még leült a fiúval a tévé elé. Artur igényelte ezt. Egy autóversenyt néztek - Artur nem is titkolta: unja, ahogyan a kocsik ott köröznek a pályán, nincs abban semmi izgalom. Bezzeg szívesen venné, ha valamelyik felbukna. Ha legalább egy versenyautó kisodródna, összeütközne egy másikkal, kigyulladna, széttörne...! Hanna már aggódni kezdett e véres ösztönök hallatán, de elmenőben Ronald a fülébe súgta:

- Én is csak ezért nézem az autóversenyeket. Amúgy nagyon unalmasak.

- Szóval egy vérszomjas férfival van dolgom? - kacérkodott az asszony. Az előszobában csókolóztak, aztán Ronald elment. Hanna a konyhában mosogatott. Artur egy darabig még nézte a tévét. Hanna hallotta, hogy ugrál a csatornák között, ide-oda kapcsolgatott. Aztán ezt is megunta. Csönd lett a nappaliban. Halk léptek közeledtek. Artur egyszercsak ott állt a küszöbön és némán figyelte, hogyan tüsténkedik Hanna.

Az asszony meg nem szólt. Még van egy kis idő a lefekvésig. Tisztában volt vele, hogy szólnia kell majd a fogmosás érdekében. Az sem ártana, ha az egész napos hancúrozás után Artur lezuhanyozna. Éppen végzett a munkával és belefogott volna a hadműveletbe, amelynek végeredményeképpen sikerült Artúrt beterelni a fürdőszobába - amikor a gyerek váratlanul megkérdezte:

- Ki az a kisgyerek a fényképen?

Hanna kezében megállt a munka. Letette a törlőruhát. Még visszatette az üdítős papírdobozt a hűtőbe, aztán szembefordult Arturral. Az első gondolata az volt, hogy ráförmed, leszidja, amiért kutatott a holmijai között. Hiszen az ilyesmit nem lehet, nem szabad eltűrni... De amikor meglátta Artur arcát, rögtön letett erről. Nem számít, hogyan jutott Artur a fotóhoz. Talán még joga is van megtudni. Mert Hanna a maga finom érzékelésével sejtette már, hogy a gyerekben feszül egy kis harag. Valami nem tetszik neki.

Ugyanakkor az is a nő eszébe villant: ez a kölyök hogy megjátszotta magát...! Artur egész este jókedvű volt, Ronalddal is megtalálta a hangot, meg vele is. Együtt vacsoráztak, beszélgettek, viccelődtek, jól érezték magukat... De lehet, közben végig ezen járt az esze. Féltékenység és alig rejtett harag, hogy erről nem beszéltek neki?

Hanna egy pillanat alatt eldöntötte, mit fog csinálni. Mint majdnem mindig az életben, itt is az őszinteség jelentheti az egyetlen követhető utat. Semmi mézes-mázos hazugság, a dolgok lényegének elkerülése, szó sem lehet róla. Közelebb ment a gyerekhez és a szemébe nézett:

- Az a kisfiú Benjamin volt. A fiam.

A *volt* eléggé egyértelművé tette a dolgot. Artur torka elszorult. Meredten nézte Hannát. Az asszony most talán nem volt szép. Nem olyan szép, amilyennek Artur eddig látta őt. Ez az arc idegen is lett egy kicsit. Nem mostani, hanem *akkori.* Emlékezett és újraélte a fájdalmat.

- Azért van a fotón kötött sapka a fején, hogy ne fázzon... Tudod, a rákosokat sugárral kezelik, attól meg kihullik a hajuk.

Artur lassan lehajtotta a fejét. Nem akarta most látni Hanna arcát. A legszívesebben elment volna, futott volna innen messzire, nagyon messzire. De nem mozdulhatott. Hanna hangja, akár egy lasszó, utolérte, rátekeredett, rabbá tette:

- Három éves volt szegény, amikor... nem volt tovább. Szegény kicsi Ben. Látod, ezért váltunk el a férjemmel. Nem akartuk folytatni Ben nélkül. Nem akartunk még egy olyan gyereket, aki esetleg... szintén.

Artur csak állt. Végre felfogta, hogy Hanna nem folytatja. Az asszony erejéből ennyire telt. És értenie kellett a fiúnak, hogy nagy titkot osztottak meg vele. Hanna ugyanakkor tudta: mindez igazából nem titok, legalábbis a felnőttek világában nem az. Benne van az életrajzában, a rendőrségen a személyi aktáiban is. Ronald hát tudja, kezdettől tudja. Amikor megtetszett neki Hanna, de még egyetlen szót sem váltottak, már protekciósan kikérte az ő adatait. Hogy tudja, kivel is lesz dolga... Ott szó volt kicsi Benről.

De kicsi Ben is a múlt volt már. Soha nem felejthető, mégis csak a múlt egy darabja, része. Hanna még állt a konyha

közepén, aztán felnézett Arturra.

A gyerek megindult. Lassan jött befelé, majd útja végén elkapta az asszony derekát. Ölelte erősen. Az arcát is odaszorította. Hallgattak. Egyikük sem szólt. Mit lehetne ilyenkor mondani?

Egy hosszú percig álltak így, némán és mozdulatlanul. Csak az egymást ölelő kezek beszéltek. Végül Artur, mint aki megelégelte, netán el is szégyellte már magát, hogy ilyen férfiatlanul gyöngének mutatkozott, krákogott egyet és kemény hangon közölte:

- Megyek a fürdőszobába.

Már majdnem elaludtak - a háló és a nappali ajtaja is nyitva volt, hát lámpaoltás után még beszélhettek - amikor a kisfiú megjegyezte:

- Sohasem hittem volna, hogy egyszer két rendőrrel fogok vacsorázni és ennyit nevetünk.

De választ már nem kapott. Hanna elaludt.